

Заедно

брой 95 - февруари 2013

енория
"Св. Павел от Кръста"
Русе

ПАПА БЕНЕДИКТ XVI

ПОСЛАНИЕТО ЗА ПОСТНОТО ВРЕМЕ 2013

*Вярвайте в милосърдната любов и
пораждайте милосърдна любов.*

***„И ние познахме и повярвахме в любовта,
която Бог има към нас”. (1 Йо 4,16)***

Скъпи братя и сестри,

честването на Великия пост в контекста на **Годината на вярата** ни поднася безценна възможност, за да размишляваме върху връзката между вярата и милосърдната любов: между факта да вярваш в Бог, в Бог Исус Христос и любовта, която е плод на действието на Светия Дух и която ни води по пътя на посвещаването на Бог и на другите.

1. Вярата в отговор на Божията любов.

В първата си енциклика аз предложих вече някои елементи, за да се почувства тясната връзка между тези две богословски добродетели, вярата и милосърдната любов. Въз основа на основното твърдение на Апостол Йоан: *“И ние познахме и повярвахме в любовта, която Бог има към нас”. (1 Йо 4,16)*, аз припомних, че *“поради факта, че да си християнин не е морално решение или възвишена идея, но среща с едно събитие, с една Личност, която дава до живот един нов хоризонт и по този начин неговата окончателна посока ... Тъй като Бог ни обикна*

първи (виж *1 Йо* 4,10), любовта не е повече само една “заповед”, но тя е отговор на дара на любовта, чрез която Бог идва на среща с нас”. (*Deus Caritas est*, т.1). Вярата представлява лично приобщаване – което включва всички наши способности – за откровението на безвъзмездната и “страстна” любов, която Бог има за нас и която се проявява напълно в Исус Христос; срещата с Бог Любов, който говори не само на сърцето, но също така и на ума: “Признаването на Живия Бог е един път към любовта и едно ДА от нашата воля за Неговата воля, което обединява интелект, воля и чувство във всеобхватния акт на любовта. Този процес все пак остава постоянно в движение: любовта никога не е “завършена” нито пълна (*ibid.*, т.17). оттук произтича за всички християни и по-специално за “хората ангажирани в милосърдните служби”, необходимостта от вяра, “от срещата с Бог в Христос, която поражда в тях любов и която отваря техния дух към другия, по такъв начин, че тяхната любов към ближния да не бъде така да се каже наложена отвън, но да бъде последица произтичаща от тяхната вяра, която става дейна в любовта. (*ibid.* т.31а). Християнинът е една личност покорена от любовта на Христос и впрочем съзряла чрез тази любов – “*caritas Christi urget nos*” (2*Кор* 5,14) – тя е отворена по определен и задълбочен начин към любовта за ближния (*ibid.*, т.33). Тази нагласа се поражда преди всичко от съзнанието, че сме обичани, опростени и дори от факта, че Господ ни служи, като се навежда да умие нозете на Апостолите и поднася Самия Себе Си на Кръста, за да привлече човечеството към Божията Любов.

“Вярата ни показва Бог, който даде Единородния Си Син за нас, за да провокира така в нас победоносна увереност, че наистина е вярно твърдението: Бог е Любов... Вярата, която е наясно с Божията Любов, която се разкрива в прободеното Исусово Сърце върху Кръста, на свой ред поражда любов. Той е светлината - всъщност единственият, който отново осветява

без спир един свят в мрака и който ни дава куража да живеем и да действаме”. (*ibid.* т.39). Всичко това ни кара да разберем, че основното отношение, което отличава християните е именно “любовта основана върху вярата и формирана чрез нея”. (т.7).

2. Милосърдната любов като живот във вярата.

Целият християнски живот е в отговор на Божията любов. Първият отговор е именно вярата като приемане изпълнено с удивление и признателност, с нечувана божествена инициатива, която ни предхожда и ни вика. А «ДА-то» на вярата бележи началото на една светла история на приятелството с Господ, което изпълва и придава пълния негов смисъл на цялото наше съществуване. Но Бог не се удовлетворява само, че ние приемаме Неговата любов безвъзмездно. Той не се ограничава само да ни обича, но Той иска да ни привлече към себе Си и да ни промени в дълбочина, така че да можем да кажем заедно със Свети Павел: вече не аз живея, а Христос живее в мене (виж *Гал. 2,20*).

Когато оставим място за Любовта на Бог, ние се уподобяваме на Него, дори вземаме участие в Неговата милосърдна любов. Да се отворим към Неговата любов означава да Го оставим да живее в нас и да ни поведе, да обичаме с Него, в Него и като Него; и тогава именно това е нашата вяра, която действа чрез милосърдната любов (виж *Гал 5,6*) и която пребъдва в нас (виж *1Йо 4,12*).

Вярата е да постигнеш познание за истината и да се придържаш към нея (виж *1Тим 2,4*); а милосърдната любов това е да “държиш” на истината (виж *Еф 4,15*). С вярата ние влизаме в приятелството с Господ; с милосърдната любов се живее и се запазва това приятелство (виж *Йо 15,14*). Вярата ни кара да приемем заповедта на Господ и на Учителя; милосърдната любов ни дава блаженството да я приложим на практика (виж *Йо 13,13-17*). Във вярата ние сме вкоренени като Божи чедра (виж *Йо 1,12*); милосърдната любов ни кара да постоим

именно в божественото родство, носейки плодовете на Светия Дух (виж *Гал 5,22*). Вярата ни кара да признаем даровете, които Бог добър и щедър ни повери; а милосърдната любов ги направи плодородни (виж *Мт 25,14-30*).

3. Неразрушимата връзка между вярата и милосърдната любов.

В светлината на това, което е казано, че се явява ясно е че ние не можем да отделим или да противопоставим вярата и милосърдната любов. Тези две богословски добродетели са тясно свързани и е погрешно да се търси между тях противопоставяне или “диалектика”. Всъщност от една страна, поведението на този, който поставя по убедителен начин акцента върху приоритета и решаващия характер на вярата, с цел да подцени и почти да пренебрегне в нея конкретните действия на милосърдната любов като я сведе до родов хуманен жест, е ограничаващо. Но от друга страна е също толкова ограничаващо да се подкрепя едно преувеличено предимство на милосърдната любов и нейната дейност, като се мисли, че делата заместват вярата. За един духовен и свят живот, е необходимо да се избягва както фидеизма така и моралния активизъм.

Християнското съществуване се състои в продължително изкачване към върха на срещата с Бог, за да се слезе отново след това, носейки любовта и силата, които произтичат от това, за да служат на нашите братя и сестри със същата любов, като на Бог. В Светото Писание ние виждаме устрема на Апостолите за известяване на Евангелието, как поражда вярата тясно обвързана с милосърдното внимание на службата към бедните (виж *Деян 6,1-4*). В Църквата съзерцанието и действието, символизирани по определен начин чрез евангелските фигури на Мария и Марта, трябва да съществуват заедно и да се интегрират. (виж *Лк 10,38-42*). Приоритетът винаги върви с отношението към Бог, а истинското евангелско

споделяне трябва да се корени във вярата. (виж *Катехеза по време на Генерална Аудиенция от 25 април 2012г.*). Понякога има тенденция да приписваме термина “милосърдна любов” на солидарността или на най-обикновена хуманитарна помощ. Важно е обаче да се помни, че най-голямото дело на милосърдната любов е именно евангелизацията, което ще рече “службата на Словото”. Няма по-добронамерено и впрочем благородно действие към ближния, от това да споделиш хляба на Словото Божие, да го направиш участник в Благата Вест от Евангелието, да го въведеш във връзка с Бог: евангелизацията е най-възвишеното и най-пълното насърчаване на човешката личност. Както го написа Божият Слуга Папа Павел VI в Енцикликата *Populorum progressio*, първият и основен фактор в развитието е известяването на Христос (виж т.16). Това е изначалната истина на Божията любов към нас, живяна и известена, която отваря нашето съществуване да приеме тази Любов и да направи възможно цялостното развитие както на човечеството като цяло, така и на всеки отделен човек (виж Енциклика *Caritas in veritate*, т.8).

Накратко всичко тръгва от Любовта и се стреми към Любовта. Безвъзмездната Божия Любов ни е предадена чрез известяване на Евангелието. Ако ние я приемем с вяра, ние получаваме този първи и необходим контакт с божественото, за да сме в състояние да “обичаме Любовта”, за да живеем и израстваме след това в тази Любов и с радост да я споделяме с останалите. За връзката между вярата и делата на милосърдната любов, един израз от *Посланието на Свети Павел до Ефесяните* може би обобщава техните взаимоотношения по най-добрия начин: “Защото по благодат сте спасени чрез вярата; и това не е от вас, но е Божи дар; не е чрез дела, за да не би някой да се похвали. Защото сме Негово дело, създадени чрез Исус Христос за добри дела, които Бог е предназначил да вършим” (2,8-10). Тук се долавя, че всяка инициатива за спасение идва от Бог, от Неговата благодат, от Неговото опрощаване прието във вярата,

но тази инициатива не ограничава нашата свобода и нашата отговорност, а ги прави по-скоро автентични и ги ориентира към делата на милосърдната любов. Тези тук не са главно плод на човешки усилия, от които да се извлече слава, но се раждат от самата вяра и се появяват от Божията благодат, която Бог дарява в изобилие. Вярата без дела, е като дърво без плодове: тези две добродетели се допълват взаимно. Постното време ни кани именно чрез традиционни указания за християнския живот, да подхранваме вярата, като слушаме внимателно и продължително Словото Божие, участваме в Тайнствата и същевременно да израстваме в милосърдната любов, в Божията любов към ближния, също и чрез точно определени указания за пост, покаяние и милостиня.

4. Приоритет на вярата, върховенство за милосърдната любов.

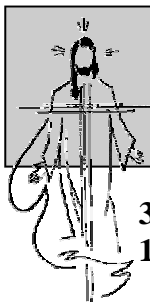
Като всеки Божи дар, вярата и милосърдната любов, ни водят отново към действието на самия Свети Дух (виж *1Кор 13*), този Дух, който се провиква в нас “Авва! Отче” (*Гал 4,6*), и който ни кара да кажем: “Исус е Господ” (*1Кор 12,3*) и “Маран-ата- (Господ идва!)” (*1Кор 16,22; Откр 22,20*).

Вярата, дар и отговор, ни прави да познаем истината за Христос като възплътена и разпната Любов, пълното и съвършено съгласие с волята на Отца и безкрайното Божествено Милосърдие към ближния; вярата вкоренена в сърцето и в ума подкрепя убеждението, че именно тази Любов е единствената реалност побеждаваща злото и смъртта. Вярата ни кани да погледнем към бъдещето със силата на надеждата, в уверено очакване, че победата на Христовата любов ще достигне своята пълнота. От своя страна милосърдната любов ни кара да влезем в Божията любов разкрита в Христос, кара ни да се присъединим като личности и съществуване към цялостната и безрезервна саможертва на Исус пред Отца и нашите братя. Вдъхвайки ни милосърдна любов, Светият Дух ни прави да

участваме в собствения дар на Исус: синовен към Бог и братски към всеки човек. (виж *Рим 5,5*).

Връзката, която съществува между тези две добродетели е подобна на тази между двете основни Тайнства на Църквата: Кръщението и Евхаристията. Кръщението (*sacramentum fidei*) предхожда Евхаристията (*sacramentum caritatis*), но то е ориентирано към тази, която представлява пълнотата на християнското пътуване. По аналогичен начин вярата предшества милосърдната любов, но се разкрива истински само, ако е увенчана с нея. Всичко започва със смиреното приемане на вярата (“да умееш да бъдеш обичан от Бог”), но това трябва да достигне до истината за милосърдната любов (“да умееш да обичаш Бог и ближния си”), което остава завинаги като изпълване на всички добродетели (виж *1Кор 13,13*).

Скъпи братя и сестри, в това Постно време, където ние се приготвяме, за да честваме събитието на Кръста и Възкресението, в което Божията Любов изкупи света и осветли историята, аз ви пожелавам на всички да изживеете това безценно време, като съживите вашата вяра в Исус Христос, за да влезем в Неговото пътуване с любов към Отца и към всеки брат и сестра, които срещаме в нашия живот. С тази цел аз отправям моята молитва към Бог, за да призова над всеки от вас и над всяка общност Божието Благословение!

Върнали се в Божия Дом

30 декември 2012 Мария Иванова Петрова

15 януари 2013 Екатерина Владимировна Панталеева

КРЪСТЕН ПЪТ С МЪЧЕНИЦИТЕ НА ХХ ВЕК

Всяка година през постното време отдаваме повече внимание на Кръстен Път и тази година искаме да подчертаем присъствието на мъчениците от нашето време. Папа Бенедикт XVI припомня и кани всички християни да се молят за всичките братя и сестри които паднаха докато служиха на Бога. Това е задължение за цялата църква, да ги помним с благодарност. И това за всеки един от нас трябва да бъде свидетелство и подтик да живеем нашата вяра с по-голям кураж и с повече надежда в Този, който на кръста победи за винаги властта на омразата и насилието с всемогъществото на своята любов.

1. Исус е осъден на смърт.

Ти виждаше, Господи, жестоката смърт, която Те очаква. В момента на твоята гибел, на болката Ти, на дилемата на необяснимата тайна на Твоето божествено и човешко същество, Ти избра. Изпи чашата си, изрече онази дума Fiat, Да бъде, която ни донесе спасение. Спасени и запечатани в сърцето Ти.

Ти, Господи видя ужасите, които се подготвиха в дългата и мъчителна човешка история: мъже и жени, които щяха да поемат и изпитат върху себе си страданието на кръста. Сред тях бях и аз, Едит Щайн, дъщеря на твоят народ. Направих своя избор: да принадлежа изцяло на Теб, Господи, клон от Давид. Дадох живота си на волята Божия. Последвах Те до края, станах изкупителна жертва, жертва на Холокоста.

2. Исус поема кръста на рамото си.

По колко начина, на колко езика е произнесена една присъда? От поведението на осъдения се разбира, че присъдата често не е произнесена, но изпълнена. Осъден без адвокат, като Теб, Господи.

Да бъде истински християнин, да направя от Евангелието свидетелство за целият си живот, беше програмата, за която, Ти знаеш, Господи, аз дадох всичко от себе си: Аз, Дон Джузеппе Пульизи, енорийски свещеник в един социално западнал квартал на Палермо, деградирал и духовно, където слънцето изгарява, но не осветява атрофиралото съзнание, подменената и подтисната съвест. Исках да измъкна младите от улицата, най-вече от пътя на насилието, да ги отдалеча от арогантността и произвола.

3. Исус пада за първи път под кръста.

Дори не съм си го и представял, Господи, че на мен, Чеферино Хименес Малла, ще се падне мъченичеството и честта да бъда издигнат до олтарите, на мен, бедният неграмотен циганин, изкарващ прехраната си от продажба на коне по панаирите; на мен, принадлежащ на един народ върху който в продължение на векове, тежат нетърпимост и предразсъдъци. Моят народ, винаги странстващ, който е разбрал в хода на историята какво е дискриминация по най-жестокия начин.

По времето на Испанската гражданска война защитих един свещеник, нападнат от военни; арестуваха ме и ме хвърлиха в затвора. Отхвърлен съм и съм презрян, както винаги е било с хората от моя народ, като Теб, Господи, подигран и оскърбен. Ти си цар, увенчан с тръни, и тази корона ще бъде първата корона на моето спасение.

4. Исус среща прескърбната си Майка.

По пътя към Голгота вървят след Теб, Господи, мъже и жени: символ на онази огромна река от хора, която в хода на историята, ще види живота си обременен от кръста, съставен от нуждите и страданията, които ежедневието не пести, и в много, твърде много случаи, напоен с кръв.

Мъже и жени, които вървят в мълчание: мълчанието на тези, които са били принудени да замълчат чрез насилие. Свидетели, които са се противопоставили на подкупната власт, споделяйки, Господи, Твоето страдание.

Мъже и жени преследвани, измъчвани и убивани в концентрационните лагери, в Гулаг, в общите екзекуции, в кланетата. Това е страдащото човечество, често без име, разпнато със Сина Божи. Изгорени или измъчвани тела, изчезнали безследно в масови гробове. Само Ти, Господи, можеш да Ги разпознаеш.

5. Киренеецът помага на Исус да носи кръста.

Току що каза, Господи: “По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако любов имате помежду си” (Йо 13,35). И ние пожелахме да покажем с живота си, че е възможно да се живее като братя, дори да принадлежим към различни етнически групи. Сред нас, в нашата общност тук, в Бусазамана, епархия на Нюндо, в северната част на Руанда, има Хуту и Тутси, които доказват, че да се живее и моли заедно влиза в Твоят план на любов.

Но омразата е станала по-силна от любовта и ни “намразиха без вина” (Йо 15,25).

Понесените мъчения, наказания, грабежи не са били достатъчни: трябвало е да има клане, за да се задоволи жаждата за кръв на тези, които са направили от геноцида цел и причина за война.

Изненадаха ни, когато се молихме и така се представихме пред Теб, Господи, възхвалявайки Те с нашите уста, защото “Твоята милост е по-добра от живота ...” (Пс. 62,4).

6. Вероника избърсва лицето на Исус.

Не ме “принудиха” да нося кръста на друг. Аз сам се предложих. Пристъпих напред и казах на палачите: мене вземете. Лудост? Но кръста е безумие. Той се издига с цялата си мощ в тази земя на Каин, наречена Аушвиц, където агонията е единствената свобода, позволена в този свят, раждащ ужас и отчаяние. Аз, Максимилиан Мария Колбе, свещеник, съм белязан с Твоята специална благодат, Господи, въпреки че тук съм номер: 16670.

В тази пустиня на деградация, където човешките същества се

карат дори за дребните порции храна, нямам нито хляб, нито вино, за да ги предложи на Твоя олтар, но аз съм дарът, понеже си казал: “Никой няма любов по-голяма от тая, да положи душата си за своите приятели” (Йо 15,13).

7. Исус пада за втори път под кръста.

В моята страна, Господи, името Ти е запечатано в паметта, но не и лицето Ти: Ел Салвадор. Няма сълзи, за да го умият, нито ленени платна да го избършат. То се е превърнало в сурова маска, силно замърсена с кал, омраза и насилие. Насилието ражда болката и отчаянието. Аз, Оскар Арнулфо Ромеро, съм пастир на един обезнаследен, потиснат, тормозен народ. Не е възможно да се мълчи или отрича, да се игнорира и скрива, което Ти, Господи, си казал, да разтръбяваме от покривите истината.

Трябва да съм гласът на безгласните, трябва да крещя срещу несправедливостта и произвола. “Църквата, която защитава правата на Бога, Божия закон, човешкото достойнство, човека не може да запази мълчание пред толкова голямо безчестие”. Само любовта, която ни показва, Господи, с Твоите протегнати ръце на кръста е моят компас, за да не премина онази тънка граница, която води към омраза.

8. Исус утешава Йерусалимските жени.

Една пътечка проправена в тази малко загадъчна земя, Лаос, където аз, отец Марио Борзага, живях както си мечтаех: като свещеник, апостол, мисионер, мъченик. Не можех да се измъкна, защото “ние, мисионерите, сме създадени по такъв начин: да заминеш е нещо нормално, да пътуваш е необходимост ... Ако бъдем принудени да останем в една къща, ще я превърнем в път, който води към Бога. “Така че всяка трудност е благодат, всяко изпитание е дар, всяка болка и страдание е нещо обикновено и естествено в живота на тези, които са избрали кръста, за да спасят света”.

“Знаех, че призванието ми е да се отъждествя с разпнатия Христос, във всеки един момент от живота ми. Христос, Който ме избра е същият, който даде живот и сила на мъчениците, на

девиците: били са човешки същества като мен, замесени от нищото и от слабостта: бяха избрани да се сражават, биха се и победиха”.

9. Исус пада за трети път под Кръста.

Да, нашите майки и бащи са били принудени да плачат за нас и биха предпочели да крещят, като Давид: “Сине мой, Авесаломе! О, да бях умрял аз вместо тебе!” (2Царе 18,33).

Светът е видял неописуемото страдание и смърт на един рояк мъченици малки и невинни, жертви на омразата и войните. Върху тях са извършвани зверства, ужасяващи престъпления, много често останали неизвестни и скрити.

Нямам име, не успяха да ми го дадат, защото преминах от утробата на майка ми в Твоята уютна утроба, Господарю на живота, който имаш милост към беззащитните и, който, поради доброта Си и специалната Си благодат, би желал да дадеш вечен живот и на мен, малкото невинно детенце, лишено от земен живот.

10. Исус е съблечен от дрехите си.

Пътят към Голгота в Ерусалим е кратък, но се е удължил прекалено и стига и до тук, в Сан Луис, в Андите, където аз, отец Даниеле Бадиали, съм се ангажирал да служа на бедните, дарявайки ги с милосърдие и живеейки с пълна вяра към Бога на любовта.

“Защото ми е ясно, че в днешния свят любовта отваря пролука, като по този начин разрушава егоизма на този свят ... Днес, повече от всякога, признавам, че животът се залага или в полза на Бог или срещу Него”.

Но моят път е прекъснат неочаквано, моите стъпки са отишли малко по-далеч от моята енория. Спряха ги двата изстрела в главата на 15 март 1997. Моето приключение завърши: “носещо болка, но красиво”, както се надявах; единствено по рода си, което “никога не бих се осмелил да променя за всичкото злато в света”. Защото, в действителност, това е, Господи, “пътя на живота: пълна радост е пред Твоето лице, блаженство е в Твоята десница навеки” (Пс. 15,11).

11. Исус е прикован на Кръста.

Най-възвишеният начин да обичаш живота е да го дадеш. Това е, което направих, отец Кристиан де Шерджé, монах трапист, игумен на монашеската общност на Нотр-Дам-дьо-л'Атлас в Тибирине, Алжир, където, с другите братя, исках да остана до края, “свидетел на Емануил, което ще рече: с нас е Бог”.

Единственото ми наследство са една оферта и една прошка: те са на страниците на моето завещание, писано още, когато не знаех, че благодатта на мъченичеството ще ми бъде предоставена на 21 май 1996. “Ако ми се случи един ден (може да бъде днес) да стана жертва на тероризма, който изглежда иска да въвлече всички чужденци, живеещи в Алжир бих желал общността ми, църквата ми, семейството ми да не забравят, че животът ми е бил даден на Бог и на тази страна”.

12. Исус умира на Кръста.

Гвоздеи, или пронизващи остриета, или куршуми, или отровен газ: разнообразни са потресаващите средства на жестокост, които човек е измислил за да упражнява насилие, отмъщение и да увеличава омразата. Но, ако омразата заковава, любовта спасява. Исках да защитя моето стадото, Господи. Клетите овчици, преследвани от вълци; няколкостотин подслонени в къщата ми. Сред тях жени, малко по-големи от момиченца, които войниците искаха да принудят за “работа в казармата”. Вик на момиче. Изглеждаше така, сякаш чух Твоя вик от кръста, Господи.

Било е лесно за тях да ме улучат: градушка от куршуми в корема и едно напразно тичане в болницата. Беше Разпети петък. Три дни на агония върху една постеля, която се превърна в моя кръст. (Бл.Епископ Вилмос Апор 1892-1945).

13. Исус е снет от Кръста.

Има една табелка върху ковчега от дъбово дърво, в който работниците от Хута Варшава положиха възстановеното ми тяло след претърпяното безпрецедентно насилие: “Йежи Попиелушко. Живял тридесет и седем години, дванадесет като

свещеник. Починал през 1984 година”.

Онази, която ми даде живот, видя агонията, която е понесло тялото ми. Не се олюля, защото Твоята Майка, Господи, я подкрепи, Твоята Майка, на която не е била спестена болката на Сина ѝ осъден на смърт на един кръст. Две майки с изтерзани сърца, но силни във вярата. И двете са ми майки: и двете – мои майки физическа и духовна благодарение на любовта между мен и източника на любов, комуто се предавам с безкрайна надежда.

Аз вече съм в сърцето на любовта, дори ако тялото ми, за сега, остава тук, в градината на църквата на Св. Станислав Коцка.

Да, останете твърди, не се страхувайте. “Трябва да се страхуваме само да не предадем Христос за тридесет сребърника с мизерно спокойствие”.

14. Исус е сложен в гроба.

Никой не би забелязал в мен един експлозивен “екс шестдесет и осем годишен”, отец Кристоф Лебретон, монах трапист в земята на Алжир. Или може би, да, заради онзи устрем, онзи плам на този, който търси здравите идеали в живота и усеща развълнуван, че е член от мистичното тяло, Църквата, украсена като невеста, вървяща на среща с младоженеца, който е “страдащия слуга”. Знам, че отивам на среща със смъртта, но не се страхувам от гроба, защото след смъртта живота ще се нарича още живот в едно прославлено тяло. Оставям това земно тяло “за земята, но, моля, никаква преграда между нея и мен. Сърцето ми е за живота, но, моля, никаква превзетост между мен и нея. Ръцете ми, с които съм работил нека бъдат много простичко кръстосани”. Това разпореждам в завещанието си. “И за лицето ми: нека остане непокрито, за да не възпрепятства целувката, а очите, нека гледат”.

Всичко това се е случило на 21 май 1996. Бяхме осъдени на смърт, “като овце за клане ...” (Пс. 43,12), аз и моите братя: Кристиан, Люк, Бруно, Мишел, Челестин, Пол, “вечни просяци на любовта”. И сега стоя пред лицето на Бога, единственото добро на моя дарен живот.

15. Исус е възкръснал.

Кой ще ми даде сила да се надяваме, отвъд болката и смъртта? Кръста Ти, Господи, и една дълга, невидима върволица от мъже, жени и деца, които се държат за ръце: нажежен конец на любов, който създава дъга на радост и надежда между земята и небето, една непрекъснатата верига от ръце, която стиска нашите ръце и се съединява, Господи, с Твоите, пронизани с гвоздеи, ръце, закрепени към дървото на кръста.

Това е една верига, която, по силата на общението на светиите, всички ни отвежда към любовта на Отца: всички привлечени от молитвата на застъпничество на мъчениците, всички изпълнени със същата надежда, която Исус предаде на света чрез полъха на Духа Си, издъхвайки на кръста. От житното зърно, заровено в земята се е родил вечния живот за човешкото същество.

Началото на историята е, защото цялото човечество е поканено да се надява на вечността, и е млад този човек, който се надява. Да се надяваме не означава да бягаме: това е да се вярва в невъзможното, смирено и смело. Да се вярва на едно обещание, да се отвори сърцето на Бог, встъпвайки завинаги в радостно и дълбоко общение със Създателя на Вселената. Надеждата се е вселила в нас чрез Исус чрез Неговата смърт и Неговото възкресение.

ДА СЕ ПОМОЛИМ:

Излязох от вкъщи, за да се насладя на слънцето. Намерих един човек, гърчещ се от болка поради разпъването на кръста. Спрях се и му казах: Позволи ми да Ти помогна да се откъснеш от кръста. Той ми отговори: Остави ме където съм, гвоздеите на ръцете ми и на краката ми, тръните около главата ми, копие в сърцето ми. Няма да сляза от кръста самичък. Няма да сляза от кръста, докато върху му се измъчват моите братя. Няма да сляза от кръста, докато всички хора не се съберат, за да ме отделят. Казах Му: Какво искаш да направя за теб? Той отговори: “Иди в света и кажи на онези, които срещнеш, че има един човек, който чака прикован на кръста ...”.

Флорентина Трифонова

**Седмица на молитва
за единение на християните**

“Християнското единение е дар Божи и всички християни трябва неуморно да се борят за него” - това са думи на Папа

Бенедикт, които той отправя преди няколко години в началото на седмицата за молитва за обединение на християните, започваща на 18 януари. Тези дни са едно духовно събитие, което дава възможност да се предвкуси радостта от пълното християнско единение чрез обща молитва. Само вяра и промяна чрез вярата могат да доведат до това единство. То изисква едно непрекъснато обръщане, както лично, така и обществено.

Тази година се навършват 105 години от обявяването на молитвената седмица. В нашия град Русе това става за трети пореден път - в католическата, методистката, и сега в арменската църква. Мислите ни бяха насочени към смириенето, с което всеки християнин трябва да върви с Бога, за да се преодолеят препятствията, които разделят неговите чедя.

На 19 януари в 17 часа Арменската църква в града се изпълни с вярващи. Домакините посрещаха с отворени сърца своите братя - християни от католическата, методистката и баптистката църква. Предстоеше обща литургия, изпълнена с желание всички да се почувстват по-близки помежду си, да паднат преградите, а вярата в Христос, “който е станал един от нас за да заприличаме и ние на него”, да направи така, че и ние да станем, едно. Литургията беше открита с обща песен “Свят е, свят е Бог, Бог наш всемогъщ”, а домакинът, отец Дирайр Хадавян се обърна към присъстващите с приветствие. До него бяха отец Валтер Горра - свещеник на Католическата църква “Св.Павел от Кръста”, пастор Даниел Топалски от методистката църква и пастор Ивайло Сяров от Баптистката църква.

С думите “Исус казваше- Там, където двама или трима са

събрани в мое име, Аз съм сред тях” той призова към тишина и размишление. Всички бяха едно цяло с едно сърце и душа, отправени към Бог. Заедно ние свидетелствахме за неговото присъствие. Всички се хванаха за ръце и образуваха една безкрайна верига докато траеше “Възхвала и действие на благодатта”. Думите на отец Валтер Горра, изпълнени с благодарност за дара на многообразните култури, различните езици, за различните обичаи и традиции ни изпълниха с гордост, че сме християни, че сме силни и жизнени в своето многообразие и че можем да изградим помежду си отношения на братство и приятелство, които да ни отведат към по-голямо единство. Общият възглас “Колко е хубаво и приятно да живеем заедно като братя и сестри в единство” проехтяваше след всяка възхвала на Исус Христос, който ни помири с Бога чрез своята смърт, който ни даде надеждата да се борим с всяко зло в днешния свят; следваше възхвала на Свети Дух, който ни вдъхновява по пътя към пълното единство и да бъдем солидарни. Отец Валтер Горра още един път в своето слово ни напомни колко добър и милостив е Господ към нас, колко ни обича и помага и че в името на тази безкрайна любов ние трябва да се обърнем и тръгнем по пътя на разбирателството и взаимопомощта. Песента “Христе, ти мой живот си”, изпята от католическата общност потвърди думите, че всички, независимо от коя църква сме, сме “деца на Бога” и че ако вървим заедно и решително, единството ще бъде постигнато с общи усилия. “В едно събираш ни Ти, с безкрайната си любов”! Отец Дирайр напомни, че нашите слабости не винаги ни позволяват да свидетелстваме за единството. Той ни прикани да изповядаме греховете си за разединяването и да поискаме милост от Господ. Пак в тишина всеки остана с мислите си за да потърси своята отговорност. Всички в един глас поискаха милостта на Господ да ни вдъхнови в изграждането на единство по пътя на праведността. В знак на помирение си стиснахме ръцете с думите - “мир”, “в името на Бог” - всеки по начина, на който го е научила църквата.

И словото на отец Дирайр зовеше към единение, към братство и любов. Песента на арменската общност “Дер вохормя” - “Господи помилуй”, прозвуча с огромна сила, носейки в себе си тъга и желание за благодат.

Пастор Даниел Топалски от Методистката църква прочете стихове от пророк Михей и един много докосващ разказ за Сара Дигал от далитската общност, чиито думи “Аз предпочитам да умра, отколкото да не бъда християнка” ни дадоха повод за размисъл.

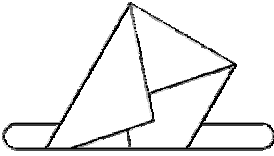
В тишина отново всеки отправи своите мисли върху свидетелствата за вяра и сила, давайки си сметка за собствения път във вярата. Пастор Топалски произнесе кратко слово в прослава на Светия Дух и Бог, за голямата жертва на Исус Христос и за това, колко голяма отговорност носи всеки от нас за разединението. Представители на баптистката, методистката и католическата църкви прочетоха псалми и четива, а пастор Ивайло Сяров в последвалата проповед разви своите размисли по темата, правейки силна връзка с нашата действителност. Не можем да търсим оправдание в кризите на обществото за своите собствени слабости, напротив - трудностите трябва да ни карат да търсим решение чрез силата на вярата и Словото. Там трябва да е нашата опора, осъзнавайки колко дарове ни е дал Бог и дали се отнасяме към тях с благодарност и отговорност, дали ги използваме в живота си или ги пропиляваме безцелно! Молитвите за застъпничество прозвучаха прочетени от хора от различните църкви. Помолихме Бог по-бързо да дойде деня, когато ще можем заедно да общуваме на Господнята трапеза; да не забравяме онези хора по света, които са познали дискриминацията, но не са се отказали; да не забравяме грижата и отговорността, които имаме към Земята, чийто създател е Той; да не забравяме отхвърлените, които страдат като Христос, когато са преследвани; да се радваме на своите различия, които отразяват живота на Пресветата Троица. И всичко това - в името на Исус Христос!!! И ето че всички тези молитви, излезли от сърцето на

католици, арменци, баптисти и методисти, бяха увенчани с молитвата, на която Господ ни научи. “Отче наш” - всеки говореше на своя език и надали можеше в този момент да има нещо по-красиво, нещо по-силно, доказващо едно общо желание - да сме заедно в името на нашия Бог. Последваха благослов и изпращане. Всички бяха доволни, тръгвайки си с вярата, че обединението не е непостижимо, но крачки трябва да се правят ежедневно, за да се преодолеят практическите противоречия. Това е възможно, защото основните истини на вярата повече свързват, отколкото разделят.

На 20 януари литургията в католическата църква протече под същото мото за единение. Беше поканен за пореден път пастор Ивайло Сяров. Неговата проповед беше върху Евангелието според Йоан (2,1-12). Думите му ни напомниха, че трябва да се стремим към съвършенство, че Исус, правейки своето първо чудо на сватбата в Кана Галилейска, ни показва правилния път в живота, който трябва да следва всеки християнин, че е важно да ценим качествените неща, да живеем един живот, богат на ценности, плодове, произтичащи от ценните дарове, които сме получили, идвайки на този свят. Да се борим и защитаваме достойнството, оцеляло сред трудности и различия. Да останем верни на призива на Исус да се обичаме и бъдем братя.

Литургията завърши с думите на отец Валтер, които ни насърчиха въпреки някои различия, които са всъщност свидетелство за самобитността на църквите, да не забравяме, че всички ние вярваме и Бог е дошъл на земята чрез своя син за да ни даде спасение и вечен живот

Тази седмица на молитва за християнско единство не може да приключи и да забравим за нея. Молитвите и действията трябва да съпътстват постоянно живота ни за да можем след година да се срещнем отново с още по-голямо желание за единство, да се почувстваме наистина като братя с едно сърце и една душа в името на Светата Троица!

Сестра Терезита

Всички онези години!

Рождението на Томи, едно хубаво и здраво дете, бе голямо събитие. Майката вече имаше две големи дъщери, които учеха за да получат висше образование.

Томи беше разумно и мило дете, което обичаше да се забавлява и беше много приятно да бъде наблизо.

Един ден, когато Томи беше на около пет години, той и майка му отидоха с колата да правят покупки. Внезапно Томи попита майка си: „Мамо, на колко години беше когато аз се родих?“ „Трийсет и шест. Защо?– попита го майката искайки да разбере какво мисли.

„Жалко!“- възкликна Томи.

„Какво искаш да кажеш?“- попита майката много изненадана.

Гледайки я с един поглед, пълен с обич, Томи й каза: “Мисля за всички онези години, които прекарахме без да се познаваме!”

Ние сме щастливи да живеем всеки миг с нашите близки, но считаме ли за голяма загуба когато забравяме че Бог е близо до нас и ни обича?

На 3 февруари, с Йола и аз защитихме нашата дипломна работа с отличен резултат и желаем да благодарим на всички Вас за вашата подкрепа и молитва в това наше начинание. Извиняваме се, ако през това време на обучение не бяхме винаги на ваше разположение и ви благодарим за проявеното разбиране.
О.Валтер